

Sygn. akt I C 752/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Iwona Adamiak – Orłowska

protokolanta: Daria Mikos

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2019 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 1.923,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1.673,00 zł od dnia 16 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 250 zł od dnia 27 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. M. kwotę 1.923,00 (tysiąca dziewięćset dwudziestu trzech złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie: od kwoty 1.673,00 (tysiąca sześćset siedemdziesięciu trzech złotych) od dnia 27 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty i od kwoty 250,00 (dwustu pięćdziesięciu złotych) od dnia 16 października 2018 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. M. kwotę 1.661,80 (tysiąc sześćset sześćdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 752/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 sierpnia 2018 roku K. M., działając przez pełnomocnika (adwokata), wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 1.673,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 250,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, powód domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności K. M. nabył całość praw do odszkodowania. Cedent doznał szkody majątkowej na skutek działania sprawcy zdarzenia, któremu pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego OC. W wyniku zdarzenia drogowego doszło do uszkodzenia pojazdu – B. (...) o nr rej. (...).

Jak wynika z dalszej części uzasadnienia pozwu, ze względu na ekonomiczną nieopłacalność naprawy pojazdu, pozwany zakwalifikował uszkodzenia jako szkodę całkowitą, a więc kwota do wypłaty tytułem odszkodowania stanowi różnicę pomiędzy wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym a wartością tzw. wraku. Pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości zaniżonej, tj. początkowo w kwocie 3.540,05 zł, która została ostatecznie podwyższona o 237 zł. Pełnomocnik powoda podkreślił przy tym, że wypłata zaniżonego odszkodowania

była wynikiem błędnie sporządzonego kosztorysu. Ponadto pełnomocnik powoda wskazał, że nie kwestionuje ustalonej wartości pojazdu w stanie uszkodzonym na kwotę 649,95 zł.

W celu zbadania rzeczywistej szkody, powód uzyskał kosztorys wykonany przez niezależnego uprawnionego rzeczoznawcę, który jednoznacznie wskazał, iż wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym wynosi 6.100,00 zł, a nie jak wskazuje pozwany – 4,427 zł. Związku z powyższym, Ubezpieczyciel zaniżył wartość należnego odszkodowania o kwotę 1.673,00 zł. Na wartość dochodzoną pozwem składa się także kwota 250,00 zł, którą poszkodowana wydatkowała na opinię rzeczoznawcy, która to kwota jest w ścisłym związku ze szkodą i odmową wypłaty odszkodowania w odpowiedniej wysokości.

Odnosząc się natomiast do terminu początkowego żądanych przez powoda odsetek ustawowych za opóźnienie, jego pełnomocnik wskazał, że odsetki liczone są od dnia wydania przez Ubezpieczyciela decyzji ustalającej wysokość świadczenia, bowiem w tej dacie mógł on ustalić rzeczywistą wartość szkody.

/pозew wraz z uzasadnieniem – k. 3 - 5; pełnomocnictwo – k. 8; dowód uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – k. 7; umowy przelewu wierzytelności – k. 9 akt sprawy/.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 września 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 22 akt sprawy/.

Pozwany, działając przez profesjonalnego pełnomocnika (radcę prawnego), **zaskarżył w całości powyższy nakaz zapłaty**, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty pełnomocnik pozwanego podniósł, że jego zdaniem powództwo jest bezzasadne, bowiem szkoda wynikająca z dochodzonych pozwem roszczeń została już w całości skompensowana. Określając wysokość należnego odszkodowania pozwany kierował się dyspozycją art. 363 k.c. w zw. z art. 361 k.c. Pozwany kwestionuje stanowisko strony powodowej w zakresie wysokości szkody i podnosi, że dokonana przez niego wypłata w łącznej kwocie 3777,05 zł wyczerpuje roszczenie odszkodowawcze powoda i prowadzi do skutku w postaci wygaśnięcia tego roszczenia. Pełnomocnik pozwanego wskazał, że uzyskana przez poszkodowanego kwota nie może być źródłem jego wzbogacenia, zaś w niniejszej sprawie istnieje uzasadnione przekonanie, że wypłata odszkodowania w żądanej przez powoda wysokości stanowiłaby takie wzbogacenie.

Stosownie do przepisów art. 363 § 1 k.c. sprawca szkody, a tym samym zakład ubezpieczeń przejmujący płatność w ramach zawartego przez niego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego wynikła szkoda. Nie może natomiast pokryć wszystkich kosztów, które ponosi poszkodowany bez względu na konieczność ich poniesienia.

Odnosnie żądania zwrotu kwoty 250,00 zł poniesionych przez powoda tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy na zlecenie powoda przez prywatnego rzeczoznawcę, zdaniem pozwanego roszczenia to jest bezzasadne.

/sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wraz z uzasadnieniem – k. 27 - 28; pełnomocnictwo – k. 29; dowód uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – k. 30; aktualny odpis z KRS pozwanego – k. 30 – 36 akt sprawy/.

W toku procesu pełnomocnik powoda podtrzymywał swoje stanowisko procesowe w sprawie i popierał powództwo.

/protokół rozprawy z dnia 21 grudnia 2018 r. – k. 123 akt sprawy/.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie działalności ubezpieczeniowej / okoliczność niesporna pomiędzy stronami potwierdzona aktualnym odpisem z KRS Ubezpieczyciela – k. 30 – 36v akt sprawy/.

W dniu 26 maja 2018 roku ok. godz. 21.30 w W. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność K. T.. Kierującym pojazdem był K. M.. Sprawcą zdarzenia był kierujący samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) należącym do T. M.. K. M. nie poniósł winy w zaistniałym zdarzeniu ani nie przyczynił się do powstania szkody.

/okoliczności niesporne pomiędzy stronami potwierdzone drukiem zgłoszenia szkody w pojeździe z ubezpieczenia OC – k. 113-114 akt sprawy/.

W dniu zdarzenia właściciela pojazdu R. (...) łączyła z w/w Ubezpieczycielem umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych o numerze (...).

/okoliczność niesporna pomiędzy stronami potwierdzona dowodem ubezpieczenia OC – k. 112 – 112v akt sprawy/.

Zaistniałą szkodę K. T. niezwłocznie zgłosiła u Ubezpieczyciela sprawcy kolizji drogowej w dniu 27 maja 2018 roku. Działający w ramach Centrum (...) S.A. rzeczoznawca motoryzacyjny S. Ś. w dniu 11 czerwca 2018 roku sporządził kalkulację naprawy nr (...) pojazdu B. (...) o nr rej. (...). Koszt uszkodzeń naprawy pojazdu rzeczoznawca ustalił na kwotę 10 759,82 zł brutto. Natomiast wartość wyżej wskazanego pojazdu ustalił na kwotę 4190 zł brutto. Pismem z dnia 12 czerwca 2018 roku Ubezpieczyciel poinformował poszkodowaną, że przewidywane koszty naprawy pojazdu przekraczają jego wartość rynkową. W związku uszkodzenia zostały zakwalifikowane jako szkoda całkowita. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wyniosła 649,85 zł brutto.

/okoliczności niesporne pomiędzy stronami potwierdzone drukiem zgłoszenia szkody w pojeździe nr (...) – k. 113 - 114; raportami z wystawienia aukcji – k. 86v - 87; raportem z zamknięcia aukcji – k. 84v; informacją o sposobie ustalenia szkody – k. 85v – 86; kalkulacją kosztów naprawy nr (...) – k. 80 - 83; wyceną nr (...) – k. 83v – 84/.

Decyzją z dnia 14 czerwca 2018 roku Ubezpieczyciel poinformował poszkodowaną, że wartość odszkodowania odpowiadająca wartości pojazdu przed wypadkiem pomniejszonej o jego wartość po wypadku, ustalono na kwotę 3540,95 zł brutto.

/okoliczność niesporna pomiędzy stronami potwierdzona decyzją Ubezpieczyciela z dnia 14 czerwca 2018 r. – k. 73v akt sprawy/.

W dniu 9 lipca 2018 roku K. T. złożyła odwołanie od decyzji Ubezpieczyciela z dnia 14 czerwca 2018 roku kwestionując wysokość wypłaconego odszkodowania oraz wskazała, że przy prawidłowo dokonanej wycenie wartość odszkodowania powinna wynosić 5540,05 zł brutto. Do wskazanego pisma pokrzywdzona dołączyła wykonaną na jej zlecenie opinię rzeczoznawcy (...) Związku (...) Ruchu Drogowego, (...), w której określono wartość rynkową przedmiotowego pojazdu na kwotę 6100 zł brutto.

/okoliczność niesporna pomiędzy stronami potwierdzona odwołaniem od decyzji z dnia 9 lipca 2018 r. – k. 62; opinią Nr (...) wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 64 - 70, arkuszem badań powłoki lakierowej – k. 54, arkuszem ustalenia wartości pojazdu – k. 55 – 56 akt sprawy/.

Za sporządzenie powyższej kalkulacji rzeczoznawca Ł. M. wystawił fakturę VAT na kwotę 250,00 zł.

/okoliczność niesporna pomiędzy stronami potwierdzona fakturą VAT nr (...) – k. 10 akt sprawy/.

Pismem z dnia 26 lipca 2018 roku (...) S.A poinformowało, że na wysokość odszkodowania składa się szkoda całkowita w wysokości 3 777,05 zł, koszty pojazdu zastępczego lub wynajęcie pojazdu zastępczego w wysokości 2121,75 zł.

/pismo Ubezpieczyciela z dnia 26 lipca 2018 r. – k. 47 akt sprawy/.

Pismem z dnia 14 sierpnia 2018 roku ubezpieczyciel poinformował K. T. o częściowej zmianie stanowiska w przedmiocie ustalonej wartości pojazdu przed zdarzeniem. Po dokonaniu ponownej analizy dokumentacji dotyczącej przedmiotowej szkody, wartość rynkowa brutto została ustalona na kwotę 4427 zł. Ostatecznie wysokość odszkodowania ustalono na kwotę 8192,36 zł, na którą składa się: szkoda całkowita w wysokości 3 777,05 zł, koszty pojazdu zastępczego lub wynajęcie pojazdu zastępczego w wysokości 2121,75 zł oraz inne w wysokości 237 zł.

/okoliczność niesporna pomiędzy stronami potwierdzona decyzją Ubezpieczyciela z dnia 14 sierpnia 2018r. – k. 44;pismo Ubezpieczyciela z dnia 14 sierpnia 2018r. – k. 46; pismo Ubezpieczyciela z dnia 14 sierpnia 2018r. – k. 42; wycena Nr: (...) – k. 45 – 45v akt sprawy/.

W dniu 20 sierpnia 2018 roku K. T. zawarła z K. M. umowę cesji wierzytelności, przelewając na jego rzecz wierzytelność jaka przysługuje cedentowi względem (...) S.A. z siedzibą w W., obejmująca odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...), w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 26 maja 2018 roku.

/Umowa przelewu wierzytelności z dnia 20 sierpnia 2018r. – k. 9/.

Wartość pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...) na dzień 26 maja 2018 roku w stanie nie uszkodzonym wyniosła 6 200,00 zł brutto.

/dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego mgr inż. M. S. wraz z wyceną nr (...) oraz arkuszem ustalenia wartości pojazdu, k. 131 – 136, 148 - 150 akt sprawy/.

W wycenie uwzględniono, że ww. pojazd posiadał uszkodzenia niezwiązane ze szkodą w postaci braku sensora tylnego lewego zewnętrznego, korozji na pokrywie tylnej oraz pasie tylnym, zdeformowania drzwi przednich lewych z listwą i błotnika przedniego prawego, a także punktowych wgnieceń pokrywy komory silnika i przedniego zderzaka. Biegły uwzględnił również korekty ujemne z tytułu stanu i dbałości o pojazd oraz ze względu na przebieg. Ponadto zastosowano korektę dodatnią za stan ogumienia oraz wyposażenie dodatkowe, rekomendowane przez instrukcję wyceny pojazdów w systemie (...) Ekspert.

/opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego M. S. wraz z wyceną nr (...) oraz arkuszem ustalenia wartości pojazdu – k. 131 – 136v, 148 - 150 akt sprawy/.

Samochód osobowy marki B. (...) o nr rej. (...) po raz pierwszy został zarejestrowany za granicą w dniu 16 marca 1999 roku (w Polsce – w dniu 9 października 2014 roku), zaś ostatni odczytany stan licznika wynosił 350000 kilometrów. W chwili zdarzenia pojazd był sprawny. Miał aktualne badanie techniczne.

/okoliczności niesporne pomiędzy stronami/

W ocenie Sądu nie ma żadnych podstaw do poddawania w wątpliwość niespornych twierdzeń stron sporu w zakresie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W toku całego postępowania nie zostały bowiem ujawnione takie okoliczności, w świetle których, wskazane jako niesporne, twierdzenia stron, powinny być uznane w całości lub w oznaczonej części za niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy.

W całości autentyczna jest zgromadzona w toku postępowania w sprawie dokumentacja postępowania likwidacyjnego, pochodząca od (...) S.A. z siedzibą w W., prowadzonego pod numerem (...), a obrazująca przebieg postępowania likwidacyjnego, zgłoszoną przez K. T. szkodę, a zwłaszcza jego wynik (przyznanie przez pozwanego na rzecz w/w poszkodowanej odszkodowania w określonej wysokości).

Treść tych wszystkich dokumentów (prywatnych), na podstawie których ustalony został stan faktyczny sprawy, jest zgodna z okolicznościami przyznanymi przez strony. Tworzą one spójny obraz przedmiotowej sprawy w zakresie stosunku prawnego łączącego osobę odpowiedzialną za szkodę z dnia 26 maja 2018 roku z pozwanym

zakładem ubezpieczeń, przebiegu postępowania likwidacyjnego, a także roszczeń powoda w stosunku do pozwanego z tytułu ubezpieczenia OC, wynikających z umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 sierpnia 2018 roku. Charakter tej czynności prawnej nie sprzeciwiał się ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W szczególności uprawnienie do żądania odszkodowania za szkodę powstałą wskutek zdarzenia z dnia 26 maja 2018 roku w pojeździe marki B. (...) o nr rej. (...) nie ma charakteru ściśle osobistego, zaś jego cel zostanie osiągnięty bez względu na to, kto jest wierzycielem.

Ponieważ ustalenie zakresu uszkodzeń powstałych w samochodzie marki B. (...) o nr rej. (...) na dzień 26 maja 2018 roku i jego stanu sprzed powstania szkody wymagało wiadomości specjalnych, Sąd ustalił je w oparciu o wywołaną w sprawie opinie biegłego M. S., (postanowienie – k. 123 akt sprawy).

Przystępując do oceny opinii biegłego należy zwrócić uwagę na fakt, że kontrola jej zawartości merytorycznej przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, ogranicza się do zgodności treści opinii z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie oceny opinii biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 roku, II CK 572/04, Legalis nr 242569).

W świetle przywołanych kryteriów opinię biegłego sądowego należało ocenić jako spójną i logiczną oraz opartą na fachowej wiedzy biegłego. Przy czym autentyczność opinii biegłego M. S. nie była w ogóle kwestionowana w toku postępowania dowodowego przez strony procesu, zaś jej rzetelność nie została skutecznie podważona przez pozwanego. Biegły bazował na materiale zgromadzonym w aktach sprawy, w tym również w zasadniczej części na tych samych dowodach, w oparciu o które pozwany wypłacił poszkodowanemu bezsporną kwotę odszkodowania.

Odnosząc się do uzupełniającej opinii biegłego, wskazać należy, że biegły w wyczerpujący sposób odniósł się do złożonych przez pozwanego w dniu 8 maja 2019 roku zastrzeżeń do opinii. W pierwszej kolejności biegły sądowy wskazał, że w materiale dowodowym brak jest udokumentowanego charakteru eksploatacji pojazdu jako taksówka. W przypadku dostarczenia przez pozwanego udokumentowanej historii pojazdu ze wskazaniem użytkownika jako taksówka, nie ma przeszkód, aby zastosować odpowiednią korektę. Ponadto biegły wskazał, że opis uszkodzeń pojazdu, jak i dokumentacja fotograficzna nie jest prawidłowo opisana, a zatem niewystarczająca dla dokonania innych ustaleń niż te poczynione wcześniej. W kwestii zarzutu nie stosowania się biegłego do instrukcji określania wartości pojazdów, biegły podkreślił, że instrukcja nie narzuca biegłym sądowym algorytmów i wysokości korekt ponieważ istnieją różne stany faktyczne, a instrukcja jest jedynie narzędziem wspomagającym i jednym ze źródeł dostarczającym informacji.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w zakresie żądania głównego i w zasadniczej części co do dochodzonych wraz z nim odsetek ustawowych za opóźnienie i jako takie zasługiwało na uwzględnienie.

K. M. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.673,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz kwoty 250,00 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy.

Odnosząc się merytorycznie do żądania powoda wskazać należy, że skierował on swoje roszczenie przeciwko pozwanemu zakładowi ubezpieczeń, w którym w zakresie OC ubezpieczona była T. M., czyli osoba odpowiedzialna za szkodę. Nadto, swoją legitymację do wystąpienia z tym roszczeniem wywodził on z umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 20 sierpnia 2018 roku z K. T., na mocy której nabył – jako cesjonariusz – wierzytelność poszkodowanej K. T. z tytułu odszkodowania, przysługującego jej w związku ze szkodą w samochodzie marki B. (...) o nr rej. (...), powstałą w dniu 26 maja 2018 roku.

W niniejszej sprawie powód dochodził uzupełniającego odszkodowania w związku z kolizją samochodową zaistniałą w dniu 26 maja 2018 roku. Pozwany ubezpieczyciel, uznając, iż doszło do tzw. szkody całkowitej, wypłacił poszkodowanej

kwotę stanowiącą różnicę wartości pojazdu w stanie sprzed zdarzenia i wartości pozostałości pojazdu w stanie uszkodzonym, tj. kwotę 3.777,05 zł. Zdaniem powódki, wycena dokonana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. została rażąco zaniżona, wobec czego zleciła wykonanie ekspertyzy przez rzeczoznawcę (...) Związku (...) Ruchu Drogowego, (...). Zgodnie z kalkulacją sporządzoną przez tego rzeczoznawcę (który również stwierdził ekonomiczną nieopłacalność naprawy uszkodzonego pojazdu), wartość rynkowa pojazdu wynosi 6.100,00 zł, zatem kwota należnego powódce odszkodowania powinna wynosić 5.450,05 zł (6.100 zł – 649,95 zł).

W niniejszej sprawie bezsporna była zasada odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, który już w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za skutki przedmiotowego zdarzenia z tytułu zwartej umowy OC z właścicielem pojazdu, będącego osobą odpowiedzialną za szkodę z dnia 26 maja 2018 roku, oraz przyznał poszkodowanej K. T. kwotę 3.777,05 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd. Podobnie, poza sporem pozostawała okoliczność, że w samochodzie marki B. (...) o nr rej. (...) doszło do powstania tzw. szkody całkowitej. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem (wyr. SN z dnia 29.01.2002, V CKN 682/00, z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2006 r., III CZP 76/05) przyjmuje się, że nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej ma miejsce wówczas, gdy koszt tej naprawy przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Zarówno kosztorys naprawy wykonany na zlecenie pozwanego, jak i prywatna ekspertyza poszkodowanej zgodnie wykazały, że wysokość kosztów naprawy pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...) przekracza wartość rynkową pojazdu w stanie sprzed powstania szkody.

W toku postępowania dowodowego sporne były natomiast wysokość należnego powodowi dalszego odszkodowania (w szczególności sposób ustalenia wartości rynkowej pojazdu sprzed zdarzenia) oraz zasadność dochodzonych wraz z nim roszczeń dodatkowych w postaci kosztów prywatnej ekspertyzy.

Zgodnie z art. 805 § 1, 2 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (Dz. U. nr 16, poz. 93 z późn. zm.), przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Ubezpieczony jest uprawniony do żądania należnego świadczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela, chyba że strony uzgodniły inaczej. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego konieczne jest wykazanie, że za szkodę wyrządzoną powodowi ponosi odpowiedzialność ubezpieczający.

Na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 24, poz. 1152) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Uprawniony do odszkodowania za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, za którą odpowiedzialność cywilna objęta jest ubezpieczeniem OC, może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zgodnie bowiem z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego konieczne jest więc wykazanie, że za szkodę wyrządzoną powodowi ponosi odpowiedzialność ubezpieczający.

Z treści powyższych przepisów wynika obowiązek zakładu ubezpieczeń zapłaty ubezpieczającemu odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, ale jego aktualizacja następuje dopiero wówczas, gdy ubezpieczający udowodni, że zaistniał wypadek przewidziany umową ubezpieczenia, powstała szkoda w wykazywanej

przez niego wysokości oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy tymi zdarzeniami (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2005 roku, III CZP 49/05).

Podnieść należy, że z racji swoich funkcji kompensacyjnych, odszkodowanie z OC ubezpieczonego jest świadczeniem, którego wysokość uzależniona jest od rozmiaru szkody oraz warunków i cen obowiązujących w dacie jego zgłoszenia i ustalenia. Naprawienie szkody ma zatem zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając zarazem do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Odszkodowanie bowiem należy się tylko w granicach normalnego związku przyczynowego, który przesądza o tym, czy dana osoba w ogóle odpowiada za wyrządzoną szkodę, z drugiej zaś strony określa jednak granice tej odpowiedzialności. Przez szkodę należy rozumieć powstałą, oczywiście wbrew woli poszkodowanego, różnicę pomiędzy jego aktualnym stanem majątkowym a takim stanem, który zaistniałby, gdyby w ogóle nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Przy czym wypada zauważyć, że zarówno udowodnienie szkody, jak też jej wysokości, obciąża poszkodowanego.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu, oraz wyglądu sprzed wypadku.

W niniejszej sprawie poszkodowana K. T. skorzystała z kosztorysowego rozliczenia szkody. W związku z tym pozwany zakład ubezpieczeń przyjął swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę i po oględzinach pojazdu oraz sporządzeniu kosztorysu naprawy, przedstawił rozliczenie szkody w pojeździe.

Poszkodowanego właściciela pojazdu w postępowaniu przed Sądem obciąża reguła ciężaru dowodu, wyrażona w art. 6 k.c., tj. obowiązek wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, a w szczególności – spornej w niniejszej sprawie – wysokości doznanej szkody. Analogicznie jest w przypadku osoby trzeciej, która nabyła wierzycielność ubezpieczeniową i dochodzi uzupełniającego odszkodowania.

Na gruncie niniejszej sprawy na wniosek stron został dopuszczony dowód z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego w osobie J. S. (postanowienie – k. 123 akt sprawy).

Sąd ocenił ustalenia dokonane przez biegłego na podstawie dostępnych dokumentów i dokumentacji fotograficznej jako prawidłowe, wobec czego przejął je i w całości uznał za własne.

Mając na uwadze, że żadna ze stron procesu nie kwestionowała zakresu uszkodzeń, a co za tym idzie – faktu wystąpienia w uszkodzonym pojeździe tzw. szkody całkowitej, Sąd uznał, że zasadne będzie ustalenie należnego powódce odszkodowania w postaci różnicy wartości przedmiotowego samochodu w stanie sprzed zdarzenia z dnia 26 maja 2018 roku i wartości pozostałości uszkodzonego pojazdu. Sąd ustalił wartość przedmiotowego pojazdu w oparciu o opinię biegłego, który dokonując ustaleń w przedmiocie wartości rynkowej pojazdu przed kolizją uwzględnił odpowiednie korekty, tj. korekta dodatnia za wyposażenie dodatkowe, za ogumienie, natomiast korekta ujemna za stan i dbałość o pojazd, przebieg oraz konieczne naprawy. W ocenie sądu tak ustalona wysokość szkody łącznie z opinią uzupełniającą pozostają wiarygodne i nie pozostawiają wątpliwości co do wartości przedmiotowego pojazdu.

W świetle tak poczynionych ustaleń stwierdzić należało, że powód w całości udowodnił wysokość szkody w pojeździe, zgodnie z obciążającą go regułą dowodową z art. 6 k.c.

Mając na uwadze, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił poszkodowanemu tytułem odszkodowania z tytułu szkody całkowitej kwotę 3.777,05 zł, wysokość świadczenia należnego powodowi wynosi 1.773,00 zł (5.500,00 zł – 3.777,05 zł). Sąd był jednak związany żądaniem pozwu, w związku z czym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.673,00 zł.

Ponadto, za zasadne należało uznać roszczenie powoda w zakresie zasądzenia kwoty 250,00 zł, poniesionej przez poszkodowaną w związku ze zleceniem sporządzenia prywatnej opinii – kalkulacji naprawy przez rzeczoznawcę motoryzacyjnego Ł. M..

W niniejszej sprawie poniesione przez poszkodowaną koszty wykonanej ekspertyzy w postępowaniu likwidacyjnym skutkowały zmniejszeniem się poziomu aktywów w majątku K. T.. Każdy bowiem wydatek zmniejsza wartość czynną majątku. Poszkodowana doznała zatem uszczerbku majątkowego, czyli poniosła szkodę. Okoliczności tej nie zaprzecza także pozwany, który neguje jedynie zasadność ponoszenia za tę szkodę odpowiedzialności odszkodowawczej wskazując, że nie była ona objęta zakresem ubezpieczenia i nie stanowi niezbędnego wydatku.

Należy zauważyć, że poniesione przez poszkodowaną koszty wynagrodzenia rzeczoznawcy pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę w postaci kolizji drogowej. Pozwany od samego początku kwestionował zakres swej odpowiedzialności odszkodowawczej w zakresie wysokości należnego powodowi dalszego odszkodowania. Poszkodowana jest natomiast osobą fizyczną i w przeciwieństwie do pozwanego nie dysponuje wykwalifikowaną kadrą wyspecjalizowanych likwidatorów, mogących ocenić zakres poniesionej szkody. Tym bardziej, że Ubezpieczyciel stwierdził wystąpienie w pojeździe poszkodowanej tzw. szkody całkowitej, w przypadku której naprawa uszkodzonego pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona. Logiczną i całkowicie naturalną konsekwencją takiego stanu rzeczy było więc zasięgnięcie opinii prywatnego rzeczoznawcy. Trudno bowiem wymagać od poszkodowanej znajomości szczegółowych procedur likwidacji szkód komunikacyjnych oraz dysponowania umiejętnością obsługi specjalistycznych programów komputerowych. Już sam koszt nabycia tego rodzaju programów stanowi znaczny wydatek, poniesienia którego nie należy oczekiwać od poszkodowanej. Stąd też można wywieść racjonalny wniosek, że czynność ta była poszkodowanej niezbędna do ustalenia zakresu odpowiedzialności pozwanego i poprawnego sformułowania żądania pozwu.

Dlatego też postępowanie poszkodowanej w omówionym wyżej zakresie, polegające na poniesieniu określonych wydatków na opinię prywatnego rzeczoznawcy było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Było ono wynikiem podjęcia decyzji, które w konsekwencji wywołały pewien uszczerbek w majątku poszkodowanej. W tym też aspekcie można stwierdzić, że nie był to uszczerbek poniesiony wbrew jej woli. Gdyby jednak nie doszło do przedmiotowej kolizji drogowej, to poszkodowana nie musiałaby dążyć do zlikwidowania wywołanej nią szkody. Podkreślenia wymaga również, że na gruncie art. 361 k.c. obojętne jest, czy ma miejsce bezpośredni czy pośredni związek przyczynowy. Przyjmuje się bowiem, że przedmiotowy związek zachodzi również wtedy, gdy pewne zdarzenie stworzyło warunki powstania innych zdarzeń, z których dopiero ostatnie stało się bezpośrednią przyczyną szkody (por. uzasadnienie Wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 1974 r., II CR 355/77, OSNCP 1978, nr 1, poz. 205; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 1972 r., III CRN 162/72, Legalis nr 16674, a także G. Bieniek w: Komentarz do Kodeksu Cywilnego. Księga trzecia, tom III, Warszawa 2002, str. 65). Taki właśnie związek kauzalny niewątpliwie zachodzi w niniejszej sprawie. Poprawność przytoczonej argumentacji potwierdza Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 roku (III CZP 24/04, OSNC 2005, nr 7 – 8, poz. 117, Legalis nr 62911), w której stwierdzono, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych może obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.

Zgodnie z art. 817 k.c. ubezpieczyciel winien spełnić świadczenie w terminie 30 dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Uchybienie temu terminowi stanowi opóźnienie w spełnieniu świadczenia i w oparciu o art. 481 § 1 k.c. rodzi obowiązek zapłaty odsetek. Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik

opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przepis ten, statuujący powszechną zasadę, stosownie do której sam fakt uchybienia terminowi wywiązania się ze zobowiązania pieniężnego przesądza o uprawnieniu wierzyciela domagania się odsetek i dookreślający obowiązek dłużnika ich uiszczenia, uzasadnia żądanie zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty należnego powodowi odszkodowania w terminie 30 dni od daty zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi.

W niniejszej sprawie poszkodowana zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi w dniu 27 maja 2018 roku. Termin 30 – dniowy na spełnienie świadczenia przez pozwanego upływał zatem z dniem 26 czerwca 2018 roku. Tym samym odsetki ustawowe za opóźnienie od należnego powodowi odszkodowania przysługują od dnia następnego, czyli od 27 czerwca 2018 roku. W związku z powyższym w dniu 16 czerwca 2018 roku Ubezpieczyciel nie pozostawał jeszcze w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, co uzasadnia oddalenie powództwa w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od 16 do 26 czerwca 2018 roku.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda T. B. kwotę 1.673,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty.

Natomiast w kwestii biegu odsetek ustawowych za opóźnienie w części dotyczącej żądań zwrotu kosztów sporządzenia przez rzeczoznawcę motoryzacyjnego (...) Związku (...) Ruchu Drogowego, (...) opinii prywatnej w wysokości 250,00 zł, Sąd uznał, że odsetki od tej kwoty należą się od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu nakazu zapłaty. Tym samym Sąd uznał, że pozwany z powyższym żądaniem mógł się zapoznać dopiero w chwili doręczenia mu nakazu zapłaty, to jest w dniu 15 października 2018 roku (zwrotne potwierdzenie odbioru k. 25). W związku z powyższym należało oddalić żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie od ww. kwoty za okres od dnia 27 sierpnia 2018 roku (data wniesienia pozwu) do 15 października 2018 roku.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda K. M. kwotę 250,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2018 roku do dnia zapłaty.

W myśl art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach postępowania w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Sąd uwzględnił powództwo w całości w zakresie żądania głównego, tj. co do kwoty 1.923,00 zł, oraz w zasadniczej części w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie. Powód uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania odsetek: za okres od dnia 16 do 27 czerwca 2018 roku (od kwoty 1.673 zł) oraz od dnia 27 sierpnia 2018 roku do 27 sierpnia 2018 roku do 15 października 2018 roku (od kwoty 250,00 zł).

Zgodnie z ar. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi n jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Na koszty procesu wyłożone przez powoda w łącznej wysokości 1.661,80 zł złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 97,00 zł (k. 1 akt sprawy), kwota 900,00 zł tytułem wynagrodzenia reprezentującego powoda pełnomocnika w osobie adwokata, ustalona na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), zmienionego Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 3 października 2016 roku (Dz. U. z 2016 r., poz. 1668), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł (k. 7 akt sprawy) oraz kwota 647,80 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego (k. 138 i 153 akt sprawy).

Wobec faktu, że powód uległ co do nieznaczonej części swego żądania w zakresie odsetek, to pozwanego Sąd obciążył w całości kosztami procesu poniesionymi przez powoda, to jest w kwocie 1.661,80 złotych – na podstawie art. 98 par. 1 k.p.c. **/punkt III. wyroku/.**

Z tych też względów, na podstawie powołanych wyżej przepisów prawnych, Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.